

[Ministeren for kulturelle anliggender]

medfører, at de i tilfælde af afskedigelse ikke har ret mange andre steder at gå hen.

Spørgsmålet er snarere, om ikke besparelserne på driftsbudgetterne er gennemført en grad for hårdt, således at de begynder at få store skadevirkninger, at de i virkeligheden bliver uøkonomiske.

Jeg har i det foregående nævnt en række af de aktuelle kulturpolitiske problemer og nogle af de opgaver, der trænger sig på. Man vil på baggrund af, hvad jeg har sagt, forstå, at regeringen ikke ønsker nogen kulturpause. Tværtimod ønsker den gerne at forstærke sin kulturpolitik, ikke mindst dér, hvor der er et klart behov derfor. Men det er lige så klart, at det må ske i det omfang, som der ud fra en samlet vurdering af de økonomiske muligheder bliver grundlag for det.

Da jeg i november 1978 gav folketingsen redegørelse for den daværende regerings kulturpolitik, omtalte jeg udførligt de forhold, der efter min opfattelse gør det nødvendigt, at der føres en aktiv kulturpolitik. Det skal jeg ikke gentage ved denne lejlighed. Jeg anser det ikke for nødvendigt. Vi er for længst kommet ud af den situation, hvor kulturspørgsmål af den brede befolkning blev betragtet som noget uvedkommende, som noget, der var forbeholdt en overklasse eller en elite. Man skal ikke rejse meget omkring her i landet, før man får bekræftet, hvor enorm en udvikling der er sket. Hver gang man kommer til en by eller til en egn, møder de lokale op og beder om støtte og hjælp til at sætte noget i gang. Det er én lang prioritering fra sted til sted, når man skal bevæge sig med de budgetter, vi har.

I dag betragtes kulturlivet som noget, der vedrører hverdagen og så at sige alles hverdag, og før man indser, at der er et behov for kultur- og fritidsaktiviteter, som er større end nogen sinde, bliver det ikke bedre.

Jeg har nævnt et stort antal af den kommende tids store opgaver på det kulturelle område, og efter sagens natur har det mest drejet sig om opgaver af den art, som må løses centralt eller i hvert fald med udgangspunkt i et centralt udspil, f. eks. i form af lovgivning.

Lad mig slutte med at sige, at vel kan man, sådan som vi forsøger det i kulturministeriet, centralt gøre meget for at skabe de rigtige rammer omkring de kulturelle aktiviteter, også for at skabe en ensartethed over

hele landet. Men det allervigtigste er dog, at man ude omkring, hvor tingene foregår, er åbne over for det selvgroede, det spontane, det folkelige element i kulturlivet. Vi er vant til at tale om, at fornyelse i kulturlivet er et resultat af kunstnernes eksperimenterende arbejde. Det er også rigtigt. Men udviklingen siden den anden verdenskrig har vist, at den i høj grad også udspringer af de folkelige bevægelers aktivitet. Og sandheden er, at der ikke er nogen dækning for fremskridtspartiets kulturpolitik i den danske befolknings flertal.

H. C. Hansen (FP):

Bør kunst, kultur, politik og offentlige midler høre sammen? Bør politikere i samarbejde med et større eller mindre antal kunstnere og embedsmænd tilrettelægge et lands kulturpolitik? Diktaturstater er aldrig i tvivl. Kunsten skal give udtryk for den herskende politiske opfattelse af, hvad der er ret og rigtigt. Uanset hvilken politisk farve diktaturstater har, er der enighed på dette punkt. Hvad enten det er socialistiske diktaturer i Østeuropa, Kina, Vietnam eller Cuba, har man den opfattelse, at politik og kultur hører sammen. Hitler havde samme opfattelse. Stalin havde samme opfattelse. Fascist- og militærdiktaturerne i Sydamerika, rædselsregimerne i Afrika eller i Mellemøsten – overalt går det samme træk igen: en diktaturstat har en kulturpolitik, der bestemmer, hvad der er kunst, hvad der må skrives, hvad der må opføres på teatrene, hvad der må tænkes, hvad der må menes.

Også Danmark er på vej til at få en statskulturpolitik. Når vi derfor i forespørgslen har spurgt, om regeringen mener, at der trods statens hastigt voksende gæld og underskud bør ske en forøgelse af anvendelsen af skatteydermidler til de såkaldt kulturelle formål, som finder nåde hos de af staten udpegede nævn og udvalg, er forespørgernes holdning naturligvis helt klar. Vi har den opfattelse, at kunst og politik ikke hører sammen, at staten ved i stadig stigende omfang at tage ansvaret for landets kulturpolitik i virkeligheden er med til på lang sigt at knægte den enkeltes frihed.

Det er uhyre vanskeligt at definere, hvad kultur er. Efter fremskridtspartiets mening er kendetegnet for en kultiveret nation i første